

Чарівні казки

Вівчар і повітруля

Вівчар і повітруля

Один вівчар знав файно грати в пищалку. Як тільки заграє, то завжди приходять до нього дванадцять повітруль і починають танцювати.

Одну з цих повітруль вівчар покохав і хотів її взяти собі за жінку. Але ніяк не міг її спіймати, бо всі вони як потанцюють, так і зникнуть разом. Не знав вівчар, що робити, і вирішив піти до баби-босоркані. Розповів їй, як повітрулі ходять до нього танцювати і що одну з них він хотів би взяти собі за жінку, але не знає як.

Баба-босорканя сказала йому, що якщо заплатить, то вона порадить, що робити. Вівчар дав їй одну вівцю, і вона йому сказала, що як прийде в полонину в пищалку грати, то нехай візьме з собою дерев'яне корито. Коли буде грати, хай прикриє себе тим коритом, але так, щоб міг бачити, де вони складуть свої хустини.

— Добре придивися, хлопче, де кладе свою хустину тота повітруля, котра тобі подобається. Грай на пищалці і поступово наближайся під коритом до того місця, і візьми хустину,— повчала баба-босорканя вівчаря.

Вівчар так і зробив. Наблизився під коритом до того місця і схопив хустину тої повітрулі, котру полюбив.

Коли повітрулі помітили, що з-під корита хтось схопив одну хустину, то кожна з них побігла взяти свою хустину. Одинадцять повітруль схопили свої хустини і зникли, а дванадцята залишилася і стала просити від вівчаря свою хустину. Але вівчар рушив у село, а повітруля пішла за ним. Дома він завертів хустину у ковбицю так, що ніхто про неї не знав, де є.

Тоді повітруля стала його жінкою і пізніше родила дитину — хлопчика.

Одного разу вівчар пішов у поле орати, а жінку і хлопця залишив дома і наказав жінці, щоб принесла йому в поле їсти.

Готує повітруля обід та й бачить, що не вистачить колотих дров, взяла та й розколола ковбицю і найшла там свою хустину. Зраділа вона, взяла дитину і пішла з другими повітрулями.

Чекав чоловік у полі обід, чекав і не дочекався. Вернувся додому і найшов хату відкриту і ковбицю розколоту. Мало посидів, пожурився і вирішив жінку з дитиною шукати. Замкнув хату, зібрався і рушив у дорогу. Ішов він довго полонинами та далекими краями. Одного разу дивиться, а недалеко від нього б'ються три чорти. І каже він чортам:

— Що ви ся б'єте?

Чорти йому й відповідають:

— Няньо від нас помер та лишив нам таке сідло, що куди хочемо, туди нас понесе, і таку шапку, що коли її покласти на голову, то нас ніхто не побачить, і такий кербач, що коли прийти ід гори і махнути тим кербачом, то гора ся розступить.

Послухав чоловік ці слова та й каже:

— Викопліть три ями і я вас поділю.

Як викопали чорти ями, то він кожного чорта ударив лівою рукою, і кожен чорт упав у свою яму. Тепер вівчар узяв те сідло, поклав собі на голову шапку, узяв у руки той кербач і каже сідлу:

— Неси мене туди, де є моя жінка!

Полетів далеко, дуже далеко, туди, де людська нога не ходила і людське око не заглядало. Бачить він здалеку одну маленьку хатину і вирішив зайти до неї. Приходить сміло до тої хатини, бо його там ніхто не видів. Підтягнув маленьку свою шапку і найшов там свою жінку і свого сина. Син пізнав і дуже зрадів, що побачив батька. Жінка заплакала і каже синові:

— Ворон кістки би з твого батька сюди не приніс. Тепер вівчар показався і їй, і вона його пізнала. Вона вже на полювання не ходила, а тільки їсти варила тим одинадцяти повітрулям.

Недалеко вже був той час, що ті одинадцять повітруль мали прийти додому на обід. Тоді вівчар

накрив себе шапкою, щоб вони його не бачили.

Коли повітрулі прийшли додому на обід, то знюхали, що тут є прісна душа. А сестра їм каже:
— Хто би сюди прийшов? Хто може сюди зайти? То вам так здалося лише.

Пообідали повітрулі і пішли знову на полювання. Тоді вівчар зняв із себе шапку, узяв від жінки ту її хустину, що була в ковбиці, потім набрали, що їм було треба, поклали в бочки повно золота й срібла, бо сідло мало велику силу і могло нести, вона й своє плаття забрала, усе це прив'язали до сідла, посідали разом із хлопцем на те сідло і прилетіли додому.

Тут вівчар попросив жінку накласти п печі вогонь і кинув ту хустину в піч. Хустина згоріла.

І повітруля вже вівчаря більше лишити не могла, бо хустини не було. Жили потім вони довго в щасті і в достатках, аж поки не померли.